

Setmana Litúrgica Parroquial

Mentre pregarem per els nostres difunts, per disposició del Sr. Cardenal, estudiarem d'una manera pràctica la Sta. Missa. Objecte: viure la Sta. Missa. Mèdi: Missa dialogada, Missa amb cants, Missa cantada per tot el poble que hi assisteixi. Dirigirà aquesta setmana Mn. Lluís Puig, ptre.

Dies, del 10 al 16 de Novembre.

H O R A R I

A les 7.30 del matí.—Pregàries, conferència, Missa dialogada amb cants.

A les 7.30 del vespre.—Rosari, Missa cantada, homilia, Absolta.

La missa major del diumenge dia 16 es procurarà que sigui solemníssima.

Recordem: La Missa és l'únic sacrifici de la Nova Llei. És la millor manera d'honorar a Nre. Senyor; en ella: autòrem, agrèm, supliquem i obtenim el perdó dels pecats.

Propost: Ser puntual; ocupar els primer bancs per estar més aprop de l'altar; quan el celebrant entri i se'n vagi m'alcarré; No m'asseureu fins a l'Epístola; em posaré dret al Prefaci i no m'agenollaré fins després de cantar el Sanctus i el Benedictus; contestaré les salutacions i diré Amén i procuraré combregar dintre la missa.

Caminant de Saifores a Montserrat

Aquests dies, preparant la caminada, hem hagut de mirar alguns mapes, tots ells puntejats de pobles, creuats i recrusats per una xarxa de carreteres i de camins. Però el nostre mapa particular té per centre Montserrat, tot el que aquest nom representa, i els camins que en parteixen arriben molt més enllà de qual-se-vol frontera, són els camins de primeríssim ordre pels quals circula la vida espiritual dels qui ens sentim lligats a Montserrat. Camins amples i rectes; dins del temple arriben a ajuntar-se tots bo i cremant en les llànties que l'envolten. N'hi ha una de ben senzilla, amb un cartellot indicador: «Baix Penedès»; aquí acaba el camí de la nostra comarca.

Nosaltres hem volgut fer aquest camí a peu des del nostre poble i així ha estat com dues dones i sis homes de Saifores, ben joves d'esperit—el benjamí té catorze anys; gairebé un nen, i el més gran voreja la seixantena—hem emprès la ruta.

De les tres de la matinada a dos quarts de vuit del vespre, setze hores i mitja de caminar plègats ben alegres sempre i a mesura que avançava el dia més conscients de la dificultat de la cosa, de les nostres limitacions, però més esforçats també i més confiats.

Molts dels lectors de «FE I VIDA» han fet el mateix camí; nosaltres portàvem precisament per guia més precisa les indicacions d'un amabilíssim arbocenc que el coneix bé prou. No cal doncs que aquí en donem els detalls.

Senzillament hem acceptat el cordial acolliment d'aquestes pàgines a qual-se-vol aspecte de la vida espiritual de la comarca, per a dir amb quin ànim en aquest any 1958, memorable en la vida del nostre poblet per tants conceptes, i en aquests dies de pregària intensa de l'Església, hem fet a peu el camí de Saifores a Montserrat. M.

La joventut d'avui necessita un desenrotllament complet: estudi seriós i profunda educació relegendosa.

«Vostres novelles intel·ligències desmboquen en la vida desitjoses de conèixer... Estudieu, doncs. Ser negligents i perososos significaria traïcionar-vos a vosaltres mateixos, desilusionar els vostres pares, privar a la Pàtria i al món del nombre necessari d'homes capacitats».

«La major amplitud i profunditat, dels coneixements bàsics ajuden sempre en la vida i sovint actuen d'una manera insospitada i inesperada».

La influència del llibre

El llibre constitueix en les civilitzacions modernes un dels vehicles principals de la idea.

«Per a comprendre les conseqüències materials i morals d'una simple lectura, cal tenir en compte la part misteriosa que rodeja la circulació i l'activitat secreta de les idees i de les imatges en l'ànima. L'aparent oblit pot ser il·lusori; lo que en l'esperit s'ha registrat una vegada, en ell permaneceix com un ferment de vida o de mort i pot constituir l'origen d'un gust nou pels valors espirituals, com igualment el punt de partida d'una corrupció interior i d'una lesió profunda».

(Discurs al XIV Congrés de la Unió Internacional d'Editors, 11 Juny 1956)

Un dels tres punts de capital importància que assenyala Pius XII, en febrer de 1958: La profanació dels dies de festa.

«El món d'avui, especialment en les grans ciutats, està molt lluny, en el compliment del descanse festiu, del sentiment primitiu de religiositat entera per l'Església. En son lloc hi ha entrat una espècie de frenesí pels goigs materialistes (ben diferents del necessari i lligítim esbarjament) que enclou la rica i pobre a, vogades sense fre moral i malgastant els estalvis de la setmana. Inclús quan es soluciona la part del precepte assistint a la Santa Missa, es basant rars trobar quies reserves una hora de recolliment per la seva formació cultural, per educar els fills, per fer alguna obra de misericòrdia entre els menesterosos o malalts. I què dir ademés del treball servil no necessari amb el que es profanen les festes, a vegades públicament i amb notable escàndol?».

La fina sensibilitat de Pius XII contemplant les meravelles de la natura es té pel XV Congrés Internacional d'Apicultors (24 de Setembre del 1958) paraules veritables i eminent enciclaòres: «La intel·ligència que resplandeix en el rusc és la intel·ligència de Déu».

«El rusc és com l'habitatció de milers d'insectes actius i plens de vida, com una ciutat industrial de treball constant i ordenat».

«Les abelles actuen i molt bé, però elles no comprenen res; no són capaces de progrés, obeeixen a l'instint que determina rigurosament el seu comportament individual».

Quina conclusió fer d'això doncs sino que la intel·ligència que regeix l'organització del rusc i la vida de les abelles és la intel·ligència de Déu que ha creat la terra i els cel, que ha fet germinar les herbes i les flors, que ha dotat als animals d'instint? Adoreu doncs a aquest Déu i a'absu-lo per aquest reflex de la seva divina sabidúria; alabeu-lo per la cera que es consum en els altars, símbol de les ànimes que volen cremar i consumir-se per Ell; alabeu-lo per la mel, que es dolça però menys dolça que les seves paraules».